

De conclusie van het Hof was, tenslotte, dat het beroep van belanghebbende op de vrijstellingsbepaling van art. 22, gegronnd was.

Aardig was, dat belanghebbende vanaf 1921 precies kon zeggen hoeveel bomen van jaar tot jaar waren gekapt en van welke soort. En eveneens hoeveel er per jaar waren geplant en van welke soort. Ik vrees dat zeer velen dat niet zouden kunnen en dat hun „gedragingen te welke opzichte” niet zo gemakkelijk zijn na te gaan.

Verder merk ik nog op, dat de directeur van het Staatsbosbeheer toestemming tot kappen van bomen moet geven. Hij verbindt daaraan steeds advies van herbeplanting. Of toestemming en advies steeds worden gevraagd — en ook verkregen — kan ik niet nagaan. Om onaangenaamheden met de ficus te voorkomen, doet men er m.i. wel verstandig aan, na het kappen steeds tot herbeplanting over te gaan.

P. Sijtsma,

directeur Coöp. Centrale
Landbouwboekhouding,
Leeuwarden.

Referaten

Le peuplier et sa culture. L. Bergogne. Bull. S.R.F. Belg. 67 (5), 1960 (185-211).

[238]

De populierenteelt heeft in de laatste tien jaren, van de oprichting van de Internationale Populiercommissie in 1947, af, grote vooruitgang gemaakt. Hierbij moeten denken aan het werk van Guinier, Piccarolo, Bauer, Herbignat en Houtzagers. Deze specialisten hebben de teelt van de populier algemeen bekend gemaakt.

Voor een populierenkwekerij moet men goede lichte grond kiezen. Men mag daarbij niet vergeten, dat de jonge bomen veel voedsel uit de bodem nemen en dat men deze stoffen weer moet vervangen. Men kan 20 tot 30 ton stalmest gebruiken, 600 tot 1000 kg superfosfaat, 200 tot 400 kg ammoniumfosfaat en 200 tot 500 kg potas.

Wanneer de jonge bomen in de kwekerij niet worden verplant, dat wil dus zeggen twee of drie jaar op dezelfde plaats blijven staan, dan moet men om goede planten te verkrijgen van het begin af voor een goede ruimte per plant zorgen. Heel vaak worden de stekken te dicht op elkaar gezet en het gevolg is dan, dat de heesters te lang ten opzichte van de dikte worden. In de rijen mogen de stekken niet dichters dan 40 tot 50 cm worden geplant, terwijl een rijafstand van 1½ tot 2 meter zeer nuttig is, mede in verband met het gebruik van werktuigen voor het schoon houden van de grond.

De Italianen verplanten alle planten na het eerste jaar, nadat zij de eenjarige bewortelde stek bij de hals hebben ingesnoeid. Deze methode heeft vele voordelen. In de eerste plaats kan men de stekken zeer dicht planten en men heeft hierdoor dus minder ruimte nodig. De stekken worden dan geplant op afstanden van 15 tot 20 cm in de rij, terwijl de rijen een onderlinge afstand hebben van 1,00 tot 1,20 m. De bewortelde planten worden overgeplant in rijen op afstanden van 2 meter. De onderlinge afstand in de rij is dan 40 tot 60 cm.

Een tweede voordeel is, dat men een eerste selectie kan maken en de slechte planten kan verwijderen, zonder dat ze ruimte gaan innemen. Ook de ontwikkeling van de jonge heesters na het overplanten en insnoeien is beter.

Ook moet de slechte gewoonte vermeld worden, die sommige kwekers hebben, om de takken van de jonge boompjes na het eerste en het tweede jaar grotendeels weg te nemen. Dit kan men doen, als de bomen tenslotte op de plaats van hun bestemming zijn gekomen, maar wanneer men dit in de kwekerij doet, verstoort men de gezamenlijke werking van de houtels en de bladeren. Wel moet men natuurlijk de vorm van de planten in het oog houden en dubbele toppen en hinderlijke takken verwijderen.

De populier is een lighthoutsoort en men moet hem dus een goede plaats geven wil men op een goede groei kunnen rekenen. De onderzoekingen hebben uitgewezen, dat men gemiddeld een 200 heesters per hectare nodig zal hebben. Het aantal heesters kan verschillen naar de omstandigheden van de bodem. Op rijke gronden kan men 250 stuks per hectare nemen maar bij armere gronden moet men zich beperken tot 160 à 180 exemplaren.